

סרטים

שירים ואהבה

נשקני טיפשוני (ירון, תל-אביב: הבירה, ירושלים: ארצות-הברית) שני אנשים, אחד שמן מדי והשני מצחיק מדי, מחברים שירים בעיירה נידחת באמריקה. האחד כותב את ה' מנגינה והשני כותב את המילים. האחד מקנא נורא לאשתו ולשני יש תחנת-דלק. יום אחד מגיע אליהם דין מרטיין, שהוא זמר מצליח. הם מנסים למכור לו את ה' שירים שלהם, את האשה שלהם, והמוון חוכמות מטופשות.

האיש הקנאי שולח את האשה האמיתית שלו מהבית, שם במקומה את קים גובאק, שהיא קצת מלצרית וקצת זונה, ומשאיר אותה לבד עם הזמר, כדי שתשכנע אותו באמצעות הגוף הנהדר שלה לקנות את ה' שירים של בעלה המדומה.

כל העניין היה נגמר בשלום, לולא נתקף המלחין הקנאי בהתקפת מוסר נוראה. הוא מגרש את הזמר מהבית, מחזיר את האשה המדומה אל חיקו, מקלקל את כל התוכנית, וכמעט מביא סוף רע על הסרט. ברגע האחרון מסדר התסריטאי את ה' עניינים, משיב את המוסר למקומו ומחזיר את הסוף למוטב.

בילי ויילדר מוסיף לעשות קומדיות מלר' טשות הבנויות פחות מחיות ובייזע, אבל מי פעם הפעם הן פחות מצחיקות.

הים הערום

השוטר מפן טרופז (ארמון-דויד, תל-אביב: צרפת) המיליטריזם המשטרתי ה' מגוהץ ולבושי-המדים, המתנגש בשמש של סן טרופז, ביים הכחול שלה, ובנוער ה' שזוף שלה, יוצר סיטואציה קומית טיפוסית.

בכמה קטעים של השוטר מסן טרופז מנר' צלת סיטואציה זו בצורה יפה. אך מלבד ה' קטעים הטובים האלה, יש בסרט איוה סיפור על נערה, בתו של שוטר, המספרת לחבריה שאביה הוא מיליונר. ההתחזות ה' זאת יוצרת שורה של מצבים מגוחכים, ו' משמשת מקור לשפע של הצחקות שטחיות. השוטר, לואי דה פונס, משחק טוב, אם כי לעיתים בצורה מוגזמת מדי. בתו משי' חקת באופן חמוד וצעיר, אבל השחקן ה' טוב ביותר בסרט הוא היים הנהדר של סן טרופז, עם היאכטות המפוארות שעוגנות בו, והבתים הצבעוניים המשתקפים בתוכו.

כוכבים

הצללים הענקיים

שניים מגיבורי הוליווד, קירק דוגלאס ו' יול ברנר, עוזבים את עירם ועוברים זמ' נית לישראל. יש להם כאן איוה עניין קטן לסדר. הם צריכים להילחם בשביל היהודים את מלחמת השיח, לנצח את הערבים ול' הקים להם מדינה.

בהוליווד עזבו רק נשים וילדים, ואת ג'ון ויין, שאומנם לא יבוא לארץ, אבל אולי הוא יבוא ואולי הוא לא יבוא לאיטליה, כדי להשתתף בחלק מאותה מלחמה, המת' קיימת בסרט על חייו של קולונל מרכוס, הטל צל ענק.

למרות שהוציאו לו בשנה שעברה סרטן מהריאות, המשיך ג'ון ויין להילחם בעקש' נות במיטב המערבונים וסרטי-המלחמה ה' אמריקאים. אבל כשהניצחון הראשון, ה' סרט האחרון שעשה, הוקרן בפתיחת הפס' טיבל בקאן, הוא הודיע שהוא חולה ולא בא לחזות בו.

אחרי זה היה חשש להשתתפותו בהטל' צל ענק. החוששים שלחו את בנו, הנמצא

בררו ומורו ב' ויונה מאריה'

אוהבות — שונאות — אוהבות — שונאות — אוהבות

שית, הוא כבר הוצא ממנו, ושנית, הוא לא מפתח מסרונים: "מה שמפחיד אותי זה לא הסרטן, אלא הדמעות, הצער והאנחות שמסכיבו. אצלי העיקר זה לשמור על אופי' טימיות ועל מצב-רוח טוב. המיקרה הכי נורא בזמן המחלה קרה לי לאחר שנותחתי. קיבלתי התקפת-צחוק נוראה, והוצפתי דם כמו במערבון הכי אכזרי שלי. "אני לא נולדתי להיות חולה. אני יכול להיות רק במצב עליו וסוער. אני יכול או להיות לא להיות, אבל להיות על כיסא גלגלים זה לא בשבילי". בהטל צל ענק היא שחקת את האמריקאי הטיפוסי. קירק דוגלאס, הנמצא כבר בארץ, יהיה הקולונל מרכוס, וליל ברנר יהיה תפקיד קרבי נכבד מאוד: הוא יצטרך ל' שאת כיוו שחור על עינו השמאלית.

הסרטה

המאריזות הקדושות

עיתונאי העולם אינם מפסיקים לקרר ול' חמם את היחסים בין שתי המאריזות של ויונה מאריה. בשבוע שעבר, בניגוד לשבוע שקדם לו, הן קיימו יחסי-אחות הדוקים. השבוע התקררו אותם היחסים, והפכו איבה קרה, כדי לשוב ולהתחמם בשבוע הבא. "הן עייפות", מסבירים העיתונאים, "וחם להן. בריג'יט ברדו היתה נורא חולה, חלשה ועצבנית. חוץ מזה עיתון אחד לא כתב עליה מאמר מלא-תשבחות, ועל מורו כן". שתי כוכבות לשלטון. "היחסים בינינו מצויינים", מספרת ג'אן מורו, "יש בינינו הרבה דברים משותפים. אנשים אולי לא מבינים את זה, אבל אני, כדי לשמור על האיזון ועל השקט הנפשי שלי, זקוקה לנשים".

הסרט עצמו, המספר על שתי הרפתקניות המנהיגות מהפכה במכסיקו, מתקדם לאט' לאט. זה בסדר", מודיע הבמאי לואי מאל, "הסרט הזה עוד ייגמר פעם". שטח הצילומים של ויונה מאריה נראה כמו מתנה צבאי גדול. הוא מכיל בתוכו חמישים כלירכב מלאי ציוד, אוהל-מסעדה עצום, המכניס לתוכו יום יום מאתיים סוע' דים, ופלוגות מיוחדות, למלחמה ביתושים. בחלק המכובד ביותר של השטח עומדים שני קרונות מפוארים, המאכסנים בתוכם את שתי הכוכבות, עם מיוזג-אוויר, ריהוט וכל הנוחיות. את כל זה מכסה קהל עצום, המכוסה בכובעים גדולים, המכסים ומסתי' רים ביניהם את לואי מאל, המתרוצץ תח' תם ומחלק הוראות.

ג'אן מורו יושבת בפינה, על ערימת סמרטוטים. היא נראית מאוד מהפכנית. בי' יחוד כשהיא נאנחת: "איוה ריח נהדר יש פה". יש שם, כמוכן, ריח של אבק-שריפה, משום שבריג'יט ברדו עומדת ליד מקלע כבד ונותנת למנהל האפקטיבי-המיוחדים ה' ראות איך להפעיל אותו. המקלע מרעיש כמו קפצון של פורים. מנהל-האפקטים ה' מיוחדים מרוצה, ובריג'יט, שחורת-לחיים ונודפת ריח-שריפה, אומרת: "איוה ריח נהדר יש כאן!" ממש אידייליה מהפכנית. לואי מאל מודה שאווירת המהפכה סביבו קצת מפחידה אותו: "זה מורו", הוא אומר, "כל פעם שאני קורא אקשן, נדמה לי שהנה קמים כל המכסיקאים האלה, עולים על ה' בירה, ומושיבים בשלטון את שתי המאריזות שלי".

מי מכר את הדגל?

אאת אלי קיין

עמוס קיין עד שעות-הבוקר המוקדמות. כבר למחרת הוגשו להנהלת הפסטיבל בקשות להקרנות נוספות.

חבל רק שהמפיק מרדכי נבון דומה כל-כך לכל שאר המפיקים בעולם. הוא חילק לעיתונאים פה דפים משוכפלים, כתובים צרפתית גרועה, המתארים את האיש נבון כ"חלוץ, חולם ולוחם", שבין שאר מיפעליו, עשה גם את חור בלבנה, בעזרתו האויבה של אורי ווהר.

חבל גם שהסרט אינו מוקרן באולם הגדול, בו מוקרנים הסרטים המתחרים על הפרס. כי בפסטיבל הזה היו לקומדיה הישראלית סיכויים רבים לפרס מכובד. אבל על זה ישלם כבר אשר הירשברג ביום הדין.

***

דם ואש ותמרות עשן

אפשר לחשוב שגם הפסטיבל חוגג את מלאות עשרים שנה לכניעת הנאצים. למעלה ממחצית הסרטים דנים במלחמת-העולם השנייה, ומרביתם מילים מילים על תלאות היהודים.

הסרט היחני, למשל, מספר על אהבה טהורה ופיוטית בין בחורה יהודיה לבין קצין ס"ט טוב-לב ומסור. סרט אנגלי אחד מנסה להוכיח שכולם היו עושים מה שעשו הנאצים. הרוסים, הפולנים, הצרפתים, הרומנים, האמריקאים, הצרפתים, מוכיחים שוב שהמלחמה היא דבר נורא, אבל דרוש, ושהקולונלים הם אנשים רעים, אבל רק הם יודעים את אמנות המלחמה, ולכן אנו כולנו זקוקים לעזרתם האדיבה.

***

דגלנו יונף בגאון

סוף כל סוף התברר מה קרה לדגל הישראלי הנעדר מפסטיבל-הסרטים בקאן! הוא הושאל זמנית לחברת-סרטים צרפתית, כדי שתניף אותו בברלין, מה שיכניס לה עוד כך וכך מיליונים ממכירת דגן לא בשבת.

התיה זאת שטות להניח שמישהו בארץ קיבל שוחד, או מכר את הדגל, אבל מכל מקום ברור שרק המפיק יריחה מזה. ומפיקים נוהגים לשלם אחוזים למי שעוזר להם. הבמאי אלכס גיופה והשחקן רובר הירש הכריזו פה בפני עיתוני נאים, שהם מתנגדים למשלוח הסרט, ולא יבואו לפסטיבל בברלין. מנהל הפסטיבל, מר באור, מחפש בקדחתנות תרוץ מתאים שישכנע את ממשלת ישראל לחתור, מבלי לגרום לסקנדאל דיפלומאטי. בין השאר, הוא אוסף חתימות של עיתונאים יהודיים שראו את הסרט, והטוענים שהוא עלול להוסיף שמן למדורת האנטי-שמיות בגרמניה. כמה מפיקים ומפיצי-סרטים מנסים גם לארגן עצומה נגד שימוש בשיטה של פאנאמה בפסטיבלים. הם טוענים שאי-אפשר להרשות הדבקת תחית ישראלית לסרט צרפתי, רק משום שהוא צולם בישראל. ההחלטה שתתקבל, כנראה, תאמר שהסרטים יסווגו לפי הלאומיות של הבמאי, או לפי ארץ המוצא של רוב המשתתפים.

אנשי המשלחת שרצו לבוא לברלין יכולים להחזיר את המזוודות לעליית-הגג, ואת הסמוקינג לנפלטין, עד לפסטיבל הבא. בינתיים יצליח אולי משהו להתגבר על עזרתם, ולעשות סרט ישראלי.

מיי צטרלינג בסרט השבדי הארוטי "הנאהבים" למרות זאת: חור בלבנה